

CONSILIUL LEGISLATIV

Biroul permanent al Senatului

Bp. 525, 27.10.2025

AVIZ

referitor la propunerea legislativă privind interzicerea

excluderii anumitor defecte de la garanția legală și comercială acordată consumatorilor

L. 543, 2.12.2025

Analizând propunerea legislativă privind interzicerea excluderii anumitor defecte de la garanția legală și comercială acordată consumatorilor (b525/22.10.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/5906/27.10.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D927/28.10.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Potrivit prevederilor art. 1, propunerea legislativă are ca obiect „garantarea remedierii gratuite a unor defecțiuni tehnice grave care privesc siguranța și buna funcționare a vehiculelor, indiferent de clauzele contractuale stabilite de producător, importator sau dealer”.

Potrivit Expunerii de motive, „Prin acest proiect, România transpune și detaliază obligațiile privind conformitatea vehiculelor, consolidând cadrul național prin precizarea expresă a defecțiunilor care nu pot fi excluse de la garanție” și „creează un echilibru corect între drepturile consumatorilor și obligațiile profesioniștilor, punând accent pe siguranța rutieră, transparență contractuală și respectarea principiilor europene în materie de conformitate și garanție”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă se încadrează în categoria legilor ordinare, iar în aplicarea prevederilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul.

3. Precizăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Semnalăm că **Expunerea de motive** nu respectă structura instrumentului de prezentare, prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și nu prezintă în mod sistematizat și clar motivul emiterii actului normativ, în special, insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare, principiile de bază și finalitatea reglementării propuse, cu evidențierea elementelor noi.

Totodată, menționăm **lipsa de fundamentare a instrumentului de prezentare și motivare**, cu privire la care Curtea Constituțională a reținut în **Decizia nr. 139/2019** că *„În lipsa motivării, în sensul arătat, a legii adoptate, nu se poate cunoaște rațiunea legiuitorului, esențială pentru înțelegerea, interpretarea și aplicarea acesteia. (...) Caracterul sumar al instrumentului de prezentare și motivare, precum și lipsa de fundamentare temeinică a actelor normative au fost sancționate de Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în raport cu aceleași exigențe de claritate, predictibilitate a legii și securitate a raporturilor juridice impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, cu invocarea deopotrivă a normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative”*.

De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea Constituțională a statuat că *„Fundamentarea temeinică a inițiativelor legislative reprezintă o exigență impusă de dispozițiile constituționale menționate, întrucât previne arbitrarul în activitatea de legiferare, asigurând că legile propuse și adoptate răspund unor nevoi sociale reale și dreptății sociale. Accesibilitatea și previzibilitatea legii sunt cerințe ale principiului securității raporturilor juridice, constituind garanții împotriva arbitrarului (...)”*.

Subliniem că, potrivit art. 6 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, proiectul de act normativ trebuie să instituie **reguli necesare, suficiente și posibile**, care să conducă la o cât mai mare **stabilitate și eficiență legislativă**.

În plus, semnalăm că **argumentația utilizată este eronată, necorelată cu realitatea juridică și redactată într-un limbaj care nu este specific stilului normativ**, respectiv *„În prezent, numeroși producători, importatori și dealeri de vehicule prevăd în certificatele de garanție clauze prin care anumite defecțiuni tehnice sunt excluse de*

la reparații gratuite. Printre acestea se numără pierderile de lichid de frână, pierderile de lichid de răcire, pierderile de agent frigorific (freon) sau defecțiunile de direcție ori structurale. ... Consumatorii sunt puși astfel într-o poziție de inferioritate contractuală, fiind nevoiți să suporte costuri semnificative pentru reparații ce ar trebui să cadă în sarcina celor care garantează calitatea și siguranța produsului”.

Mai mult, în privința **impactului asupra cadrului legislativ existent, respectiv a armonizării cu legislația europeană**, astfel cum se menționează în cadrul **Expunerii de motive**, subliniem că afirmația potrivit căreia „*Directiva (UE) 2019/771 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri stabilește obligația vânzătorului de a livra consumatorului bunuri conforme, definind conceptul de «lack of conformity» (lipsă de conformitate)*”, iar „*Prin acest proiect, România transpune și detaliază obligațiile privind conformitatea vehiculelor, consolidând cadrul național prin precizarea expresă a defecțiunilor care nu pot fi excluse de la garanție*” și că „*proiectul introduce un capitol de definiții pentru a clarifica noțiuni, precum «vehicul», «garant», «unitate reparatoare autorizată», «lipsă de conformitate» și «defecțiuni esențiale»*”, în vederea aplicării unitare a legii” nu concordă cu realitatea, întrucât **Directiva (UE) 2019/771** a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE a fost transpusă în dreptul intern prin **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/2021** privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205/2023.

Nu în ultimul rând, semnalăm că, menționarea într-o manieră generică, în finalul Expunerii de motive, a „Ce prevede legislația/practica specifică” din diferite țări ale Uniunii Europene (Franța, Germania, Luxemburg, Belgia, Austria, Italia, Portugalia, Polonia etc.) ca fiind „Aspecte relevante pentru proiectul pt România” și că „*Acest lucru arată că există deschidere în UE pentru standarde naționale mai riguroase decât minimul UE – ceea ce înseamnă că inițiativa mea legislativă are susținere doctrinară și practică potențială*”, nu suplinește necesitatea argumentării temeinice a soluțiilor legislative preconizate.

5. Referitor la **soluțiile legislative** preconizate, în raport de obiectivele urmărite, în ceea ce privește **fondul și forma reglementării**, semnalăm că demersul normativ trebuie raportat la actualele realități legislative în domeniu, pentru **asigurarea integrării organice a reglementării în sistemul legislației, unicitatea reglementării** în materie pe nivele normative și **evitarea paralelismelor** în procesul de legiferare, instituite potrivit art. 13, 14 și 16 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, fără a ne pronunța asupra oportunității soluțiilor promovate, semnalăm că obiectul propunerii legislative este reglementat, generic, în acte normative deja adoptate, dintre care menționăm **Legea nr. 296/2004 privind Codul Consumului, republicată, cu modificările și completările ulterioare**, care reglementează „raporturilor juridice create între operatorii economici și consumatori, cu privire la achiziționarea de produse și servicii, inclusiv a serviciilor financiare, **asigurând cadrul necesar accesului la produse și servicii, informării lor complete și corecte despre caracteristicile esențiale ale acestora, apărării și asigurării drepturilor și intereselor legitime ale consumatorilor împotriva unor practici abuzive, participării acestora la fundamentarea și luarea deciziilor ce îi interesează în calitate de consumatori**” (art. 1).

Potrivit prevederilor art. 8 și 9 din Codul Consumului, „operatorii economici **sunt obligați să pună pe piață numai produse sau servicii sigure**, care corespund caracteristicilor prescrise sau declarate, **să se comporte în mod corect în relațiile cu consumatorii și să nu folosească practici comerciale abuzive**”, fiind „**interzise importul, fabricația, distribuția, precum și comercializarea produselor falsificate ori contrafăcute, periculoase sau care au parametrii de securitate neconformi care pot afecta viața, sănătatea sau securitatea consumatorilor**”.

De asemenea, la art. 17 și 18 este reglementat faptul că „**În cazul lipsei conformității**, astfel cum este prevăzut în actele normative în domeniul conformității produselor, **constatate de consumator**, acesta are dreptul de a solicita vânzătorului, ca măsură reparatorie, **repararea sau înlocuirea produselor, în fiecare caz fără plată, cu excepția cazului în care această solicitare este imposibilă sau disproportionată**” și că „Orice reparare sau înlocuire a produselor va fi făcută în cadrul unei perioade rezonabile de timp, stabilită de comun

acord între vânzător și consumator și fără niciun inconvenient semnificativ pentru consumator, luând în considerare natura produselor și scopul pentru care acesta a solicitat produsele, în condițiile legii”.

Totodată, se interzice comercianților stipularea de clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, pentru vânzarea de bunuri sau prestarea de servicii, acestea trebuind să cuprindă clauze contractuale clare, fără echivoc, pentru înțelegerea cărora nu sunt necesare cunoștințe de specialitate (art. 77 și 78).

În acest sens, au fost adoptate **Legea nr. 240/2004** privind răspunderea producătorilor pentru pagubele generate de produsele cu defecte, republicată, cu modificările ulterioare, care *reglementează raporturile juridice dintre producători și persoanele vătămate ori prejudiciate de produsele cu defecte puse în circulație, răspunderea civilă pentru pagubele generate de aceste produse, precum și dreptul la acțiune pentru repararea pagubelor*, și **Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 34/2014** privind drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin **Legea nr. 157/2015**, cu modificările și completările ulterioare, care reglementează *drepturile consumatorilor în cadrul contractelor încheiate cu profesioniștii, pentru asigurarea unui nivel înalt de protecție a consumatorilor și o bună funcționare a pieței*.

Cea mai mare incidență, în raport de obiectului de reglementare al prezentei propuneri legislative, o au dispozițiile **Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 140/2021** privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, aprobată cu modificări prin **Legea nr. 205/2023**, actul normativ prin intermediul căruia au fost transpuse deja **integral** în legislația națională prevederile **Directivei (UE) 2019/771** a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2019 privind anumite aspecte referitoare la contractele de vânzare de bunuri, de modificare a Regulamentului (UE) 2017/2394 și a Directivei 2009/22/CE și de abrogare a Directivei 1999/44/CE, la care se face referire atât în Expunerea de motive, astfel cum am arătat la **pct. 4 supra**, cât și cuprinsul proiectului.

În acest sens, precizăm că trimiterea la respectiva directivă este improprie stilului normativ și poate să conducă la concluzia eronată că respectivele norme nu au fost preluate în legislația internă, fapt

contrazis de **mențiunea de transpunere a normelor europene** din finalul respectivei ordonanțe de urgență.

În plus, menționăm că, potrivit normelor de tehnică legislativă, trimiterile se fac la dispozițiile actelor normative din dreptul intern ce au transpus directive europene și nu la actele europene ce au fost deja transpuse în dreptul intern.

Astfel, precizăm că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/2021, aprobată cu modificări prin Legea nr. 205/2023, „stabilește cadrul legal cu privire la contractele de vânzare încheiate între vânzător și consumator, în special **norme privind conformitatea bunurilor, măsurile corective în caz de neconformitate, modalitățile de punere în aplicare a respectivelor măsuri corective, precum și garanțiile comerciale în scopul asigurării unui nivel ridicat de protecție a consumatorilor și a bunei funcționări a pieței interne**” (art. 1).

Semnalăm că, la **art. 2 pct. 1** este definit termenul „**bunuri**” ca fiind „**orice obiect corporal mobil**”, „apa, gazul și energia electrică atunci când sunt puse în vânzare în volum limitat sau în cantitate fixă” și „bunuri cu elemente digitale”, definiție în care apreciem că se încadrează și „**vehiculul**”, astfel cum acesta este definit la **art. 2 lit. a)** din proiect.

De asemenea, menționăm că definiția termenului „**garant**” este preluată *ad litteram* din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 140/2021 (**art. 2 pct. 11**), fapt ce contravine normelor de tehnică legislativă referitoare la unicitatea reglementării în materie și evitarea paralelismelor.

Ca urmare, se impunea ca, pentru termenii și expresiile care au definițiile reglementate deja, să se folosească norma de trimitere la actul normativ care le prevede sau, după caz, modificarea corespunzătoare a acestuia.

În ceea ce privește conformitatea bunurilor sau „**lipsa de conformitate**”, astfel cum se regăsește la **art. 2 lit. d)** și la **art. 6** din proiect, precizăm că prin **Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/2021** este reglementată **obligația vânzătorului să livreze consumatorului bunuri care îndeplinesc atât cerințele subiective**¹

¹ Art.5. - Cerințe subiective de conformitate

Pentru a fi în conformitate cu contractul de vânzare, bunurile îndeplinesc în special următoarele condiții:

de conformitate, cât și cele obiective², precum și cele referitoare la instalarea incorectă a bunurilor, prevăzute la art. 5 - 7, fără a aduce atingere prevederilor referitoare la drepturile terților (art. 4).

De asemenea, menționăm că, potrivit prevederilor **art. 9 alin. (1)** din această ordonanță de urgență „Vânzătorul răspunde față de consumator pentru orice neconformitate care există în momentul livrării bunurilor și care este constatată în termen de doi ani de la data respectivă”, iar la **art. 10 alin. (1)** se precizează că „Orice neconformitate care este constatată în termen de un an de la data la care bunurile au fost livrate este prezumată a fi existat deja în momentul livrării bunurilor, până la proba contrarie sau cu excepția cazului în care această prezumție este incompatibilă cu natura bunurilor sau cu natura neconformității”.

Semnalăm că, acest din urmă text a fost reluat în cuprinsul **art. 6 alin. (3)** din prezenta propunere legislativă, însă print-o trimitere generală la prevederile Directivei (UE) 2019/771 și nu ca o trimitere expresă la dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/2021, care au transpus respectivul act european.

De asemenea, precizăm că și **alin. (4) al art. 6** din proiect reia într-o formulare asemănătoare dispozițiile **art. 11** din această ordonanță de urgență, care, *de lege lata*, prevede că „În caz de neconformitate, consumatorul are dreptul de a beneficia de aducerea în conformitate a bunurilor, de a beneficia de o reducere proporțională a prețului sau de a obține încetarea contractului în condițiile prevăzute la prezentul articol”, însă fără să se stabilească care

a) respectă descrierea, tipul, cantitatea și calitatea și dețin funcționalitatea, compatibilitatea, interoperabilitatea și alte caracteristici prevăzute în contractul de vânzare;

b) corespund scopului special pentru care consumatorul le solicită, pe care consumatorul l-a adus la cunoștința vânzătorului cel târziu în momentul încheierii contractului de vânzare și pe care vânzătorul l-a acceptat;

c) sunt livrate împreună cu toate accesoriile și cu toate instrucțiunile, inclusiv de instalare, prevăzute în contractul de vânzare;

d) sunt furnizate cu actualizări conform dispozițiilor contractului de vânzare.

² Art. 6. - Cerințe obiective de conformitate

(1) Pe lângă respectarea cerințelor subiective de conformitate prevăzute la **art. 5**, bunurile îndeplinesc următoarele condiții:

a) corespund scopurilor pentru care s-ar utiliza în mod normal bunuri de același tip, ținând seama, dacă este cazul, de prevederile legale în vigoare, de standarde tehnice sau, în absența unor astfel de standarde tehnice, de coduri de conduită aplicabile în domeniu și specifice sectorului;

b) după caz, posedă calitatea și corespund descrierii unei mostre sau unui model pe care vânzătorul l-a pus la dispoziția consumatorului înainte de încheierea contractului;

c) dacă este cazul, sunt livrate împreună cu accesoriile, inclusiv ambalajul, instrucțiunile de instalare sau alte instrucțiuni pe care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil să le primească; și

d) respectă cantitatea și dețin calitățile și alte caracteristici, inclusiv în materie de durabilitate, funcționalitate, compatibilitate și securitate, care sunt normale pentru bunurile de același tip și la care consumatorul se poate aștepta în mod rezonabil, având în vedere natura bunurilor și ținând seama de orice declarație publică făcută de vânzător sau în numele acestuia sau de alte persoane situate în etapele anterioare ale lanțului de tranzații, inclusiv de către producător mai ales în anunțuri publicitare sau pe etichetă.

(2) Vânzătorul nu este ținut să respecte declarațiile publice, în conformitate cu dispozițiile **alin. (1) lit. d)**, în cazul în care acesta demonstrează cel puțin una din următoarele situații:

a) nu cunoștea și nu ar fi putut, în mod rezonabil, să cunoască declarația publică în cauză;

b) până la momentul încheierii contractului, declarația publică a fost rectificată în același mod sau într-un mod similar celui în care a fost făcută; sau

c) decizia de a achiziționa bunurile nu ar fi putut fi influențată de declarația publică.

sunt raporturile dintre prezentul proiect și actele normative în vigoare aplicabile în domeniu, fiind utilizată formularea generală și improprie stilului normativ „*potrivit legislației europene și naționale aplicabile*”.

În același timp, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 140/2021, sunt reglementate opțiunile consumatorului, pentru ca bunurile să fie aduse în conformitate de către vânzător, respectiv „**reparație**” și „**înlocuire**”, spre deosebire de prezenta propunere legislativă care stabilește **doar remedierea** „defecțiunilor tehnice grave care privesc siguranța și buna funcționare a vehiculelor rutiere noi sau second-hand vândute cu garanție în România, indiferent de proveniență”.

În ceea ce privește „*reparațiile în perioada de garanție*”, astfel cum sunt prevăzute la **art. 7** din proiect, semnalăm că, la **art. 12** din ordonanța de urgență menționată *supra*, sunt stabilite condițiile în care se efectuează reparațiile sau înlocuirile, respectiv:

„a) fără costuri;

b) într-un termen rezonabil care nu poate depăși 15 zile calendaristice din momentul în care vânzătorul a fost informat de către consumator cu privire la neconformitate și care este stabilit de comun acord, în scris, între vânzător și consumator, luându-se în considerare natura și complexitatea bunurilor, natura și gravitatea neconformității și efortul necesar pentru finalizarea reparației sau înlocuirii;

c) fără vreun inconvenient semnificativ pentru consumator, ținând seama de natura bunurilor și de scopul pentru care consumatorul a solicitat bunurile în cauză”.

În considerarea celor de mai sus, semnalăm că, potrivit art. 13 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, actul normativ trebuie să se integreze organic în sistemul legislației, astfel încât să fie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune, **evitându-se paralelisme și contradicțiile**.

Totodată, precizăm că, potrivit prevederilor art. 14 alin. (1) din legea mai sus menționată, „*Reglementările de același nivel și având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ*”.

Ca urmare, apreciem că soluția legislativă propusă **nu ar trebui promovată sub forma legii**, ca act juridic al Parlamentului, ci prin intervenții asupra actelor normative anterior menționate, care reglementează **totalitatea normelor juridice** referitoare la contractele de vânzare încheiate între vânzător și consumator, **nu doar anumite**

aspecte specifice, ceea ce ar fi în concordanță și cu prevederile art. 15 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la reglementarea derogatorie în cazul în care soluțiile legislative cuprind norme diferite în raport cu reglementarea cadru.

6. Pe de altă parte, analizând conținutul prezentei propuneri, semnalăm că, pentru a evita lacunele legislative, potrivit prevederilor art. 24 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, soluțiile propuse trebuie să acopere întreaga problemă a raporturilor sociale ce fac obiectul acesteia, instituind reguli necesare, suficiente și posibile, care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă și care să respecte limbajul și stilul juridic specific normativ și să întrunească, în același timp, condițiile de claritate și precizie impuse de normele de tehnică legislativă, pentru a exclude orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie.

Menționăm că textul propunerii legislative este redactat într-o manieră succintă (**10 articole**) și generală, care nu este specifică normelor de tehnică legislativă.

Subliniem, în acest sens, că dispozițiile propuse nu au caracter normativ și obligatoriu, neavând capacitatea de a constitui adevărate norme juridice. Totodată, normele preconizate nu asigură predictibilitate și claritate, specifice limbajului normativ.

Astfel, chiar din **titlul** propunerii legislative, se constată că intenția de reglementare este exprimată ambiguu prin utilizarea formulării „*interzicerea excluderii anumitor defecte de la garanția legală și comercială acordată consumatorilor*”, fără a fi corelată cu prevederile **art. 1**, fapt ce va genera confuzii în aplicarea actului normativ.

Totodată, **dispozițiile de fond** prin care ar fi trebuit legiferate relațiile sociale care fac obiectul prezentului demers **sunt redactate sumar**, unele dintre ele reluând texte din actele normative amintite anterior, astfel încât acest proiect nu instituie un sistem de reguli clare prin care se pot identifica soluții legislative, precum: conduite ce urmează a fi reglementate, care sunt destinatarii normelor respective, raporturile dintre anumite autorități etc.

În acest sens, precizăm că, inclusiv formularea din finalul proiectului, potrivit căreia „*Prezenta lege se completează cu dispozițiile legislației naționale și europene privind protecția consumatorilor*”, fără a indica cu exactitate actele normative avute în vedere de către inițiatori,

nu face decât să genereze și mai multă confuzie în interpretarea și aplicarea actului normativ.

De asemenea, menționăm și că **simplicia dispoziție dată Guvernului de a adopta norme metodologice de aplicare**, fără a reglementa clar, la nivel primar, întreaga problematică a raporturilor sociale ce fac obiectul soluțiilor preconizate, este **un procedeu impropriu stilului normativ**, care ar putea genera aplicarea neunitară a prevederilor legii.

Totodată, semnalăm că proiectul este deficitar și în ceea ce privește **reglementarea răspunderii contravenționale**, astfel încât aplicarea în practică a respectivelor norme ar fi imposibilă.

Astfel, referitor la textul preconizat pentru **art. 8 alin. (1)**, menționăm că, soluția legislativă de sancționare, prin trimiterea generică la „*prevederile prezentei legi*”, este contrară dispozițiilor art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora actele normative prin care se stabilesc contravenții trebuie să cuprindă **descrierea faptelor** ce constituie contravenții.

Precizăm că, referitor la o dispoziție similară celei din proiect, Curtea Constituțională a subliniat, în **Decizia nr. 152/2020**, că, „*întrucât prevederile de lege supuse controlului de constituționalitate impun o obligație generală de a respecta un număr nedefinit de norme, cu dificultate identificabile, și stabilesc sancțiuni contravenționale, neincriminând fapte concrete, încalcă principiile legalității și proporționalității care guvernează dreptul contravențional*”.

Astfel, Curtea a constatat că respectivele prevederi, „*caracterizate printr-o tehnică legislativă deficitară, nu întrunesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate și sunt astfel incompatibile cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție, precum și cu principiul restrângerii proporționale a drepturilor și libertăților fundamentale, prevăzut de art. 53 alin. (2) din Constituție*”.

De aceea, ar fi fost necesar ca dispozițiile din proiect să indice, în mod expres, care sunt faptele sancționate drept contravenții.

Pe de altă parte, precizăm că, potrivit art. 15 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de către **persoanele** anume prevăzute în

actul normativ, numite în mod generic „**agenți constatatori**”, și nu de către anumite autorități, respectiv „*Autoritatea Națională pentru Protecția Consumatorului*”, așa cum se prevede în textul propus.

În ceea ce privește textul preconizat pentru **alin. (2)**, semnalăm că, întrucât reglementarea-cadru în materia contravențiilor nu cuprinde dispoziții referitoare la **recidiva contravențională**, norma nu poate fi aplicată. Avem în vedere faptul că, în lipsa unor dispoziții exprese, nu se poate stabili care este sfera situațiilor care pot fi considerate drept „recidivă”.

Totodată, menționăm că norma este lipsită de claritate și pentru faptul că nu se prevede, în mod expres, natura juridică a sancțiunii constând în „*suspendarea temporară a activității de vânzare a vehiculelor*”.

În plus, din proiect lipsește norma necesară privind aplicarea dispozițiilor reglementării-cadru în materie, respectiv **Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare**.

*

* *

Față de cele mai sus menționate, apreciem că soluția legislativă preconizată ar trebui reconsiderată în totalitate, în vederea respectării dispozițiilor legale, întrucât, în forma prezentată, aceasta nu poate fi promovată.

PREȘEDINTE
Florin IORDACHE

București
Nr. 924/21.11.2025